

לפעמים באים הפאנים בראש השנה גם הם
לבית-הכנסת הגדול, לשמוע את זמירות החזן ולראות
סתם מנהגי היהודים.

ואיטשלי מתעטף במליתו, עולה לרוכן ומברך
את העם הקדוש. והגויים אינם מתיראים ומסתכלים
בשעת „ברכת בהנים“. ולפעמים ופאן אחר אומר
לרעהו בשחוק ומראה על איטשלי, העומד וכפיו
פרושות כלפי הקהל.

— פאני פרושיקוביניצקבסקי, הביטה, הנה
איטשלי. שבלילה זה...

והפאן פרושיקוביניצקבסקי מוציא שחוק: הא
חחא. הזשיריק הזה.

ורבר זה נשנה בכל שנה בימים הנוראים.

ש. י. טשאטשקיס.

הסרסור לעריות.

בנערותו, בהיותו עוד עוזר למלמד, קראו אותו
סתם בשמו איציק, ולפעמים בדרך חכה גם איטשע.
ומיום שהשליך את רצועת המלמדים, ויהי לסרסור-
עריות נקרא בפי הבריות בשם איטשלי ומפרנסה זו
ימצא לחמו.

נכנס ובא לאכסניות, סוכב בשוקים, גם יעלה
למסלת הברזל, בשעה שצריכים המסעות לבוא. שם
מכירים אותו ויורעים למה בריה זו באה ובפרט
ה„פריצים“ הצעירים מבני אומות העולם יספיקו לו
הרבה בכל פעם...

וכזה יפרנס איטשלי את אשתו; בנים אין לו
לאיטשלי. ענמת נפש הרבה יש לו אפילו מזה ובפרט
אשתו טשארנו, יהודיה קטנה ועבה, שבנערותה היתה
גם היא „סחורה חיה“ ומיום שנשאה לו, היא עקרת
הבית ועושה סחורה בנפשות אחרות, היא ממשמשה
בכל-עת את כרסה ומוציאה אנחה: הה! יסר יסרני יה,

בירושה באה לו מאביו הבהונה, וכהן הוא
אמשלי ובימים נוראים הוא בא לבית-הכנסת הגדול,
מתעטף במליתו ועולה לרוכן.